

Sygn. akt I CSK 753/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A.G.

przeciwko W.K.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokat E.B. prowadzącej
Kancelarię Adwokacką pod adresem: ul. [...],
[...] W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w W. kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) zł,
powiększoną o należny podatek VAT, tytułem pomocy
prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca wskazała na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca

2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Skarżąca nie sprostowała tym wymaganiom, przede wszystkim nie przedstawiła argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter oraz że wykładnia powołanych przepisów wywołała rozbieżności w judykaturze.

Skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 15 w zw. z art. 14 § 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2016 r., poz. 1030). Przepis art. 15 u.ś.u.d.e. wprowadza zasadę, zgodnie z którą usługodawcy świadczący usługi mere conduit, cachingu oraz hostingu nie są zobowiązani do sprawdzania przekazywanych, przechowywanych lub udostępnianych danych. Literalna wykładnia art. 15 u.ś.u.d.e. prowadzi do wniosku, że wyłącza on możliwość nałożenia na wskazanych w tym przepisie usługodawców jakichkolwiek obowiązków monitorowania danych co do ich bezprawności. W tym zakresie art. 15 u.ś.u.d.e. odbiega od treści art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/31 AA/E, który dotyczy jedynie ogólnego obowiązku monitorowania danych. Jak wynika z pkt 47 preambuły dyrektywy 2000/31/WE nie ma ona na celu wyłączenia możliwości nakładania na usługodawców świadczących usługi mere conduit, cachingu oraz hostingu obowiązków monitorowania danych odnoszących się do konkretnego rodzaju danych. Omawiany punkt preambuły precyzuje także, że celem dyrektywy 2000/31/WE nie jest wyłączenie możliwości nakładania na usługodawców, o których mowa w przepisach art. 12-14 tej dyrektywy obowiązków monitorowania danych w odpowiednich orzeczeniach. W konsekwencji art. 15 u.ś.u.d.e. musi być interpretowany zgodnie z celem wyrażonym w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/31A/VE oraz pkt 47 jej preambuły. Przepis art. 15 u.ś.u.d.e. należy więc rozumieć w ten sposób, że odnosi się on jedynie do ogólnego obowiązku monitorowania przekazywanych lub przechowywanych danych. Art. 15 u.ś.u.d.e. nie stoi zatem na przeszkodzie nakładaniu na usługodawców, o których mowa w przepisach art. 12-14 u.ś.u.d.e., obowiązków monitorowania konkretnych danych.

W ustalonym przez sądy meriti stanie faktycznym, który jest wiążący dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), przepisy art. 14 ust. 1 i art. 15 u.ś.u.d.e.

nie mogły stanowić wyłącznej podstawy rozstrzygnięcia. Poszukując właściwej podstawy prawnej żądanej przez powoda ochrony dóbr osobistych, trafnie wskazano, że W.K. administruje portalem „T”, ma możliwość kontroli treści publikowanych artykułów a to implikuje ocenę zaistniałej sytuacji w oparciu o ogólny przepis art. 24 § 1 k.c. Przepis art. 24 § 1 k.c. nie ogranicza jego zastosowania do bezpośrednich sprawców naruszenia dóbr osobistych, ale obejmuje swoim zakresem wszelkie działania określonego podmiotu, które w jakikolwiek sposób powodują czy przyczyniają się do naruszenia dóbr osobistych poszkodowanego lub do pogłębienia naruszeń tych dóbr, dokonanych uprzednio przez inne podmioty.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącej, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonującego wyvodu nie zawiera.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

a.ł.